

POSTANOWIENIE Z DNIA 5 MAJA 2011 R.

III KK 42/11

Zarówno art. 39 § 1 k.k.s., jak i art. 86 § 1 k.k., określając granice kary łącznej grzywny posługują się kryterium ilości stawek dziennych. W konsekwencji, ustalenie najsurowszej kary jednostkowej, stanowiącej dolną granicę kary łącznej, musi uwzględniać liczbę orzeczonych stawek dziennych. Natomiast górną granicę tej kary będzie wyznaczała suma stawek dziennych, ustalonych odnośnie do każdej z jednostkowych grzywien. Kara łączna grzywny nie może jednocześnie przekroczyć granic rodzajowych. tj. 1080 stawek dziennych w przypadku art. 39 § 1 k.k.s. i 810 stawek dziennych w przypadku art. 86 § 1 k.k. Ustalenie granic kary łącznej grzywny odbywa się więc niezależnie od wysokości stawek przyjętych w poszczególnych wyrokach.

Przewodniczący: sędzia SN J. Szewczyk.

Sędziowie: SN Z. Puskarski, SA (del. do SN) H. Komisarski (sprawozdawca).

Prokurator Prokuratury Generalnej: J. Gemra.

Sąd Najwyższy w sprawie Mirosława P., skazanego z art. 258 § 1 k.k. i innych, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 5 maja 2011 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 września 2010 r.,

o d d a l i ł kasację (...).

UZASADNIENIE

Mirosław P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w B. z dnia 1 marca 2004 r., za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od wiosny 1996 r. do dnia 10 września 1996 r., na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny po 200 zł jedna stawka.

2. Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 października 2004 r., za przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s., popełnione w dniu 29 kwietnia 2000 r., na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 40 zł jedna stawka.

3. Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 października 2004 r., za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k., popełnione w okresie od sierpnia 1999 r. do listopada 1999 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł jedna stawka.

4. Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 grudnia 2004 r., za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 50 zł jedna stawka.

5. Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 marca 2002 r., za popełnione w okresie od marca 2002 r. do października 2003 r. przestępstwa:

a) z art. 258 § 3 k.k., na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 500 zł jedna stawka,

b) z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k., na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 500 zł jedna stawka,

c) z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i 6 k.k. w zb. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k., na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 500 zł jedna stawka,

d) z art. 55 § 1 k.k.s., na karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych po 500 zł jedna stawka,

e) z art. 56 § 1 k.k.s. (czyn ten został popełniony w okresie od grudnia 2001 r. do października 2002 r.), na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności i grzywny zostały sprowadzone do kar łącznych 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 500 zł jedna stawka.

6. Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 kwietnia 2006 r., za przestępstwa:

a) z art. 292 § 1 k.k., popełnione w dniu 5 stycznia 1998 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 10 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka,

b) z art. 267 d.k.k., popełnione w dniu 12 lutego 1998 r., na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności,

c) z art. 291 § 1 k.k., popełnione w lutym 1998 r., na karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka,

przy czym orzeczone wyżej kary zostały sprowadzone do kar łącznych roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz grzywny w wysokości 25 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka.

7. Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 czerwca 2009 r., za przestępstwa:

a) z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnione w okresach od dnia 12 kwietnia 2000 r. do dnia 18 kwietnia 2001 r. i od dnia 1 września 2000 r. do dnia 18 kwietnia 2001 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności,

b) z art. 276 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnione w okresie od września 1999 r. do dnia 18 kwietnia 2001 r. i od dnia 27 sierpnia 1998 r. do dnia 18 kwietnia 2001 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

c) z art. 286 § 1 k.k., popełnione w sierpniu 2000 r., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
przy czym orzeczone wyżej kary sprowadzono do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

8. Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 września 2009 r., za przestępstwa:

a) z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., popełnione w drugiej połowie września, najpóźniej dnia 26 września 2003 r., na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł jedna stawka,

b) z art. 191 § 2 k.k., popełnione w dniu 21 listopada 2001 r., na karę roku pozbawienia wolności,

c) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 5 września 2001 r. do 31 października 2001 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

d) z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od maja 2003 r. do czerwca 2003 r., na karę roku pozbawienia wolności,
przy czym orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności zostały sprowadzone do kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 15 września 2010 r., Sąd Okręgowy w G.:

I. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone Mirosławowi P. wyrokami: Sądu Rejonowego w B. z dnia 1 marca 2004 r., Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 grudnia 2004 r., Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 marca 2006 r., Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 czerwca 2009 r. i Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 września 2009 r. i orzekł karę łączną 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w powyższych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania,

III. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okresy odbycia poszczególnych kar od dnia 10 września 1996 r. do dnia 6 sierpnia 1997 r., od dnia 8 grudnia 2008 r. do dnia 8 czerwca 2010 r. i od dnia 20 stycznia 2004 r. do dnia 20 grudnia 2004 r.,

IV. połączył kary grzywny wymierzone Mirosławowi P. wyrokami: Sądu Rejonowego w B. z dnia 1 marca 2004 r., Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 października 2004 r., Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 października 2004 r., Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 grudnia 2004 r., Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 marca 2006 r., Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 kwietnia 2006 r. i Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 września 2009 r. i orzekł karę łączną grzywny w wysokości 699 stawek dziennych po 50 zł jedna stawka,

V. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach wymienionych w punkcie IV pozostawił do odrębnego wykonania,

VI. na poczet kary łącznej grzywny zaliczył uiszczone już grzywny i okresy odbytej zastępczej kary pozbawienia wolności, uznając tę karę za wykonaną w całości,

VII. umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 października 2004 r. i z dnia 24 kwietnia 2006 r.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w pierwszej instancji, w dniu 23 września 2010 r.

Kasację od tego wyroku, na podstawie art. 521 k.p.k., w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach IV i VI, na niekorzyść Mirosława P., wywiódł Prokurator Generalny, który podniósł zarzut rażącego i mającego wpływ na treść wyroku naruszenia prawa materialnego art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 39 § 2 k.k.s., polegającego na wymierzeniu skazanemu kary łącznej grzywny w wymiarze 699 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na

50 zł, to jest w rozmiarze niższym od najwyższej z kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa i przestępstwa skarbowe, która wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 marca 2002 r. orzeczona została w rozmiarze 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 500 zł.

Ostatecznie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w punktach IV oraz VI i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że zgodnie z art. 39 § 2 k.k.s., w razie skazania za zbiegające się przestępstwa skarbowe i przestępstwa pospolite, sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w tym Kodeksie.

Z kolei, w myśl art. 39 § 1 k.k.s., sąd wymierza karę łączną grzywny w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych.

Zgodnie zaś z art. 20 § 2 k.k.s., do przestępstw skarbowych ma zastosowanie art. 86 § 2 k.k., który stanowi, że wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość jednej stawki dziennej, kierując się wskazaniami określonymi w art. 33 § 3 k.k., przy czym wysokość stawki dziennej nie może przekroczyć najwyższej ustalonej poprzednio.

Zestawiając regulacje Kodeksu karnego skarbowego (art. 39 k.k.s. i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 86 § 2 k.k.) z regulacjami Kodeksu karnego (art. 86 § 1 i 2 k.k.), odnoszącymi się do zasad ustalania granic kary łącznej grzywny, stwierdzić można, że są one tożsame za wyjątkiem rodzajowej, górnej granicy, która w Kodeksie karnym skarbowym jest wyższa (1080 stawek, w Kodeksie karnym – 810 stawek).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podkreślić trzeba, że Sąd Okręgowy w G. orzekając karę łączną grzywny, powstałą z

połączenia kar grzywny orzeczonych za przestępstwa skarbowe i za przestępstwa pospolite, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie dopuścił się obrazy ani art. 39 § 1 k.k.s., ani art. 39 § 2 k.k.s.

Otóż, Sąd ten ustalił ilość stawek dziennych na 699. Najsurowszą zaś karą jednostkową była kara 180 stawek dziennych, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 1 marca 2004 r. Natomiast suma stawek dziennych, przy uwzględnieniu połączonych kar grzywien, wyniosła 900. Tak więc, zgodnie z art. 39 § 1 k.k.s., Sąd Okręgowy mógł orzec karę łączną grzywny w granicach od 180 stawek dziennych do 900 stawek dziennych. Orzeczenie tej kary w rozmiarze 699 stawek mieściło się zatem w tych granicach.

Wartość jednej stawki została określona na kwotę 50 zł. Określając na nowo wartość stawki dziennej, zgodnie z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 86 § 2 k.k., Sąd Okręgowy nie mógł jedynie przekroczyć najwyższej ustalonej poprzednio. W tym przypadku była to kwota 500 zł. W takiej wysokości ustalono wartość jednej stawki dziennej w wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 marca 2002 r.

W konsekwencji, ustalając ilość stawek dziennych i określając wartość jednej stawki dziennej, Sąd Okręgowy postąpił zgodnie z zasadami zawartymi w cytowanych wyżej przepisach. Nie dopuścił się więc zarzucanego w kasacji naruszenia prawa materialnego.

Z wywodów zawartych w kasacji wynika, że zdaniem skarżącego ustalenie dolnej granicy kary łącznej grzywny, tj. najsurowszej kary jednostkowej, powinno odbywać się nie tylko przez pryzmat ilości orzeczonych stawek dziennych, ale powinno to być wynikiem iloczynu ilości stawek dziennych i wartości jednej stawki. Dlatego też, zdaniem skarżącego, najsurowszą karą jednostkową była kara 150 stawek dziennych grzywny, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 marca 2002 r., ponieważ iloczyn tej ilości stawek i ustalonej w tym wyroku wartości stawki dziennej, a więc kwoty 500 zł, daje sumę 75 000 zł. Iloczyn orzeczonej zaskarżonym wyrokiem ilości

stawek dziennych (699) i wartości jednej stawki (50 zł) daje zaś kwotę 34 950 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2008 r., IV KK 113/08, LEX Nr 469408, w którym wyrażono pogląd zbieżny z tym, który zaprezentowano w kasacji. Taki też pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 grudnia 2010 r., III KK 231/10, LEX Nr 653511. W obu wyrokach Sąd Najwyższy wsparł swoje stanowisko poglądem wyrażonym przez G. Rejman (G. Rejman: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 1999, str. 1216).

Sąd Najwyższy, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, nie podziela poglądu wyrażonego w powyższych wyrokach Sądu Najwyższego, a co za tym idzie, nie podziela poglądu skarżącego.

W przekonaniu Sądu Najwyższego, treść art. 39 § 1 k.k.s., podobnie jak i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 86 § 2 k.k. (znajdującego zastosowanie na gruncie Kodeksu karnego skarbowego) jest jasna i wykładnia językowa prowadzi do jednoznacznych wniosków, co do zawartych w nich zasad orzekania kary łącznej grzywny.

Zarówno art. 39 § 1 k.k.s., jak i art. 86 § 1 k.k., określając granice kary łącznej grzywny posługują się kryterium ilości stawek dziennych. W konsekwencji, ustalenie najsurowszej kary jednostkowej, stanowiącej dolną granicę kary łącznej, musi odbywać się wyłącznie przez pryzmat ilości orzeczonych stawek dziennych. Natomiast górną granicę tej kary będzie wyznaczała suma stawek dziennych, ustalonych odnośnie do każdej z jednostkowych grzywien. Kara łączna grzywny nie może jednocześnie przekroczyć granic rodzajowych, tj. 1080 stawek dziennych w przypadku art. 39 § 1 k.k.s. i 810 stawek dziennych w przypadku art. 86 § 1 k.k.

Ustalenie granic kary łącznej grzywny odbywa się więc niezależnie od wysokości stawek przyjętych w poszczególnych wyrokach. Kwotowe oznaczenie wartości tych stawek nie ma z tego punktu widzenia żadnego znacze-

nia (poza sytuacją, gdy za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa orzeczono grzywnę w systemie stawek dziennych oraz grzywnę określoną kwotowo, o czym będzie mowa poniżej). Taki też pogląd jest wyrażany przez większość przedstawicieli doktryny [P. Kardas (w:) Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, red. A. Zoll, Kraków 2007, teza 54 do art. 86; A. Marek: Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2007, teza 6 do art. 86; S. Żółtek (w:) Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom II, red. M. Królikowski i R. Zawłocki: Warszawa 2010, teza 36 do art. 86, W. Wróbel: Nowa Kodyfikacja Karna. Kodeks Karny. Krótki komentarz. Zeszyt 15, Warszawa 1998 r., str. 46 – 49]. Na tym tle stanowisko wyrażone przez G. Rejman, we wspomnianym już wcześniej komentarzu, na które powołał się Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia z dnia 15 października 2008 r. i z dnia 1 grudnia 2010 r. jawi się jako odosobnione, ale co najistotniejsze, nie znajduje ono jakiegokolwiek oparcia w brzmieniu art. 39 § 1 k.k.s. i art. 86 § 1 k.k. Ustalanie granic kary łącznej grzywny poprzez iloczyn wartości stawki dziennej i ilości stawek dziennych wydaje się być działaniem *contra legem*.

Jeżeli chodzi o art. 86 § 2 k.k., to jest on konsekwencją przyjęcia systemu wymiaru grzywny w stawkach dziennych. W rezultacie, tak jak w przypadku orzekania jednostkowych kar grzywnien, tak też i w przypadku kary łącznej grzywny orzekanie jej ma charakter dwuetapowy. Po ustaleniu ilości stawek dziennych, w granicach określonych zgodnie z zaprezentowanym wyżej mechanizmem, konieczne jest ustalenie wartości stawki dziennej. Właśnie art. 86 § 2 k.k. zawiera regulację dotyczącą drugiego etapu. Przepis ten przy wymiarze kary łącznej grzywny nakazuje określić na nowo wysokość jednej stawki dziennej, wskazując zarazem, że stawka określona na potrzeby tej kary nie może przekroczyć najwyższej z ustalonych poprzednio stawek, tj. określonych przy wymiarze grzywny za pozostające w zbiegu przestępstwa.

Treść art. 86 § 2 k.k. nie pozostawia wątpliwości, że granice wysokości stawki dziennej, w ramach których sąd ma możliwość dokonania wyboru jej

wysokości na potrzeby kary łącznej, wyznaczone są przez dolny próg zaczerpnięty z art. 23 § 3 k.k.s. (jedna trzydziesta części minimalnego wynagrodzenia), gdy kara łączna grzywny orzekana jest w oparciu o regulacje Kodeksu karnego skarbowego albo z art. 33 § 3 k.k. (10 zł), gdy kara łączna grzywny orzekana jest w oparciu o regulacje Kodeksu karnego, górny próg wyznacza natomiast najwyższa stawka przyjęta w orzeczeniach wydanych za pozostające w zbiegu przestępstwa.

Brzmienie art. 86 § 2 k.k. nie daje podstaw do wyprowadzania jakichkolwiek innych reguł modyfikujących granice wysokości możliwej do orzeczenia stawki dziennej, a w szczególności takiej, która uzależniałaby ustalenie wartości tej stawki od ilości określonych wcześniej stawek dziennych, jak to przyjęto w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2008 r. i z dnia 1 grudnia 2010 r.

Istota stawkowego systemu orzekania grzywny wymaga, aby rozstrzygnięcie co do liczby stawek było całkowicie niezależne od statusu majątkowego sprawcy, natomiast rozstrzygnięcie co do wysokości jednej stawki odwrotnie – zależne wyłącznie od tego statusu. Jedyne wypływające z tej reguły wnioski to taki, że kręgi okoliczności wpływających na jedną i drugą decyzję powinny być rozłączne. Stanowisko wyrażone w cytowanych wyrokach Sądu Najwyższego prowadzi zaś do zgoła odmiennej reguły, tj. takiej, która nakazuje ściśle uzależnienie od siebie obu decyzji. Takie rozumowanie zaprzecza istocie orzekania grzywny w stawkach dziennych.

Nadto, art. 86 § 2 k.k. zobowiązuje sąd do określenia na nowo wysokości stawki dziennej. Oznacza to, że bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe z chwili orzekania kary łącznej grzywny wyrokiem łącznym (wydaje się, że niespornym jest to, że art. 86 § 2 k.k. odnosi się tylko do orzekania przedmiotowej kary wyrokiem łącznym). Ustalanie kary łącznej, poprzez zabieg przemnożenia ilości stawek dziennych przez wartość stawki, także i w tym przy-

padku, podważa sens regulacji art. 86 § 2 k.k., która w swym założeniu ma realizować zasadę ścisłego rozdzielenia obu faz orzekania grzywny w stawkach dziennych.

Potwierdzeniem słuszności stanowiska wyrażonego w niniejszym postanowieniu jest, jak się wydaje, regulacja art. 63 § 1 k.k. W przepisie tym ustawodawca nakazuje zaliczać na poczet grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Zdecydował jednocześnie, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny. Dla tak ustalonego mechanizmu bez znaczenia pozostaje wartość stawki dziennej. Niezależnie, czy wartość ta będzie wysoka czy niska jeden dzień pozbawienia wolności zawsze będzie odpowiadał dwóm stawkom dziennym grzywny. Podobne regulacje zawarte zostały w art. 45 § 1 k.k.w. i art. 46 § 1 k.k.w.

Jedynym przypadkiem, przy którym w procesie ustalania granic kary łącznej grzywny będzie miało znaczenie kwotowe oznaczenie wysokości stawki dziennej jest sytuacja, gdy za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa orzeczono grzywnę w stawkach dziennych oraz grzywnę kwotową. Zgodnie się bowiem z § 2a art. 86 k.k., w takim przypadku, karę łączną grzywny wymierza się kwotowo. Niezbędne będzie więc sprowadzenie kary orzeczonej w stawkach dziennych do kwoty poprzez przemnożenie ilości stawek przez wartość jednej stawki. Regulacja ta ma jednak charakter wyjątkowy. Stanowi odstępstwo od reguły i jest wręcz jej potwierdzeniem. Sens dodania do art. 86 k.k. § 2a zasadzał się właśnie na konieczności wprowadzenia tej odmienności, ponieważ obowiązujące przed dodaniem tegoż paragrafu regulacje nie zawierały normy wskazującej sądom, jak powinny postąpić w opisanej sytuacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację i na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył Skarb Państwa.